

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 7Csp/127/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318205310
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alexandra Lisiová
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2025:4318205310.19

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

7Csp/127/2018
A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.XX
7Csp/127/2018-493
IČS: XXXXXXXXXXXX

Image

file_0.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice, sudkyňou Mgr. Alexandrou Lisiovou, v spore žalobcu: Československá obchodná banka a.s., so sídlom Žižkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140, zast. Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s. r. o., so sídlom Twin City Tower, Mlynské nivy 10, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 239 921, proti žalovanej: D. E., narodená X.X.XXXX, bytom F. XXX/XX, G. H. - I., zast. Mgr. Renáta Mészáros, advokátka so sídlom Nám. hrdinov 7-8, Levice, IČO: 37 967 452, o zaplatenie 20.044,81 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

7Csp/127/2018
A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.XX
7Csp/127/2018-493
IČS: XXXXXXXXXXXX

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

7Csp/127/2018
A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.XX
7Csp/127/2018-493
IČS: XXXXXXXXXXXX
O d ô v o d n e n i e

1. Žalobou doručenu súdu dňa 28.12.2018 sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplattenia peňažnej sumy vo výške 20.044,81 eura s príslušenstvom. V žalobe uviedol, že žalobca uzatvoril so žalovanou a pánom J. K. zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. 32045414/859044604. Žalobca sa zaviazal poskytnúť žalovanej mimoriadny medziúver vo výške 20.000,00 eura až to do pridelenia celkovej sumy, a to za účelom uspokojenia bytových potrieb - modernizácia rodinného domu a výstavba drobných stavieb. Účelom medziúveru je preklopenie obdobia od začatia sporenia do nasporovania minimálnej čiastky potrebnej na pridelenie stavebného úveru. Uvedené je definované v čl. I bod 2 Úverovej zmluvy, podľa ktorej po splnení podmienok bude žalovanej pridelený stavebný úver vo výške 16.000,00 eura. Zmluvné strany dohodli, že v prípade, že ku dňu pridelenia cieľovej sumy bude mimoriadny medziúver úplne vyčerpaný, čerpanie stavebného úveru sa uskutoční automaticky ku dňu pridelenia cieľovej sumy. Úroková sadzba mimoriadneho medziúveru bola dohodnutá vo výške 10,50 % p.a., a úroková sadzba stavebného úveru vo výške 5,95 % p.a.. Žalovaná sa zaviazala poukazovať mesačne vklady na účet stavebného sporenia vo výške 84,86 eura. Súčasne sa žalovaná zaviazala po dobu trvania mimoriadneho medziúveru t. j. do pridelenia cieľovej sumy hradieť pravidelné mesačné splátky 177,64 eura. V zmysle čl. IV bod 3 Úverovej zmluvy sa žalovaná zaviazala od mesiaca nasledujúceho po pridelení cieľovej sumy splácať stavebný úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške 262,50 eura. Žalovaná nedodrжала platobnú disciplínu, v dôsledku čoho určil žalobca predčasnú splatnosť úveru ku dňu 31.03.2017 a vyzval žalovanú na zaplattenie zostávajúcej dlžnej sumy do 30.04.2017. Ku dňu 31.03.2017 žalobca eviduje dlžnú sumu vo výške 21.382,82 eura, ktorú tvorí: istina vo výške 20.000,00 eur, negatívny zostatok na mimoriadnom medziúvere vo výške 44,81 eura, úrok vo výške 1.065,84 eura vyčíslený ku dňu 31.03.2017 a úrok z omeškania vo výške 272,17 eura vyčíslený ku dňu 31.03.2017.

2. O podanom návrhu bolo rozhodnuté platobným rozkazom dňa 04.02.2019, č. k. 7Csp/127/2018-63, proti ktorému žalovaná v zákonnej lehote doručila súdu odpor. Následne súd uznesením zo dňa 27.02.2019, č. k. 7Csp/127/20218-74 platobný rozkaz podľa § 267 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v celom rozsahu zrušil. Žalovaná v odpore okrem iného uviedla, že v zime roku 2015 požiadal žalovanú jej vtedajší priateľ, aby mu išla ručiť na úver, ktorý si chce zobrať v stavebnej sporiteľni, a ktorý chce použiť na rekonštrukciu domu v ktorom budú neskôr spolu bývať. Ona nemala dôvod mu neveriť, a tak pristúpila na to, a išla ručiť pánovi E. L.. Tak sa totiž jej priateľ predstavil, toto meno bolo uvedené aj na úverovej zmluve, ktorú ona podpisovala, je si tým istá, lebo kontrolovala jeho údaje. Až neskôr keď jej bola z ČSOB Bratislava zaslaná výzva na úhradu tohto úveru, zistila, že na zmluve je uvedené iné meno, a to človeka, ktorého ona vôbec nepozná, a ktorého v živote nevidela. Oznamovala žalobcovi, že ona nemá prostriedky na zaplattenie tohto úveru, že pána, ktorému bol úver poskytnutý a kde figuruje ako ručiteľ nepozná a žiadala, aby sa žalobca obrátil na dlžníka, aby si tento riadne plnil svoje povinnosti. S dlžníkom, podľa jej vedomostí pánom E. L., sa už rozišli. Žalovaná sa vydala, avšak s pánom E. L., ak sa tak dotýčny pán volá, bola v telefonickom kontakte, a tento je prisľúbil, že všetko uhradí, aby sa ona nebála. Telefónne číslo na tohto pána má dodnes, a vždy ju uisťuje, že všetko vyrovná. Keď jej potom prišiel zo súdu platobný rozkaz, rozhodla sa vec riešiť radikálne, vyhľadala právnu pomoc, a v danej veci podala aj trestné oznámenie na neznámeho páchatela.

3. Žalobca dňa 06.03.2019 doručil súdu repliku - vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej v ktorom uvádza, že žalovaná nepopiera nárok žalobcu čo do právneho titulu ani výšky. Žalobca predložil listinu Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. 32045414/859044604 zo dňa 16.02.2015. Jedným z dlžníkov bol pán J. K., druhým dlžníkom bola žalovaná, ktorej podpis na predloženej listine bol notársky overený. Žalobca nevylučuje, že Žalovaná poskytla ručenie osobe E. L., avšak uvedená skutočnosť nie je predmetom tohto konania. Žalovaná sa vyjadrila, že komunikuje s dlžníkom, keď pán K. zomrel XX.XX.XXXX. Zo strany žalovanej preto podľa názoru žalobcu ide o omyl v osobe druhého dlžníka vo vzťahu k prebiehajúcej konaniu. Žalovaná vo svojom podaní uvádza, že úverovú zmluvu podpísala ako ručiteľ. Uvedené tvrdenie je potrebné označiť ako nesprávne, nakoľko žalovaná bola a do dnešného dňa je spoludlžníkom, nie ručiteľom a má voči veriteľovi rovnaké povinnosti aj práva ako dlžník. Žalovaná je spolu s pánom K. dlžníkom spoločným a nerozdielnym, t. j. solidárnym. Žalobca preto môže požadovať

splatenie celého dlhu od ktoréhokoľvek spoludlžníka. Žalobca žiadal súd, aby žalobe vyhovel v celom rozsahu.

4. Žalovaná dňa 10.04.2019 doručila súdu svoje vyjadrenie, v ktorom nepoprela skutočnosť, že podpísala Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere. Avšak čo sa týka právneho nároku žalobcu čo do právneho titulu či výšky nesúhlasí. Žalovaná od začiatku tvrdí, že uvedenú zmluvu popisovala v prospech pána E. L., ktorý podľa jej vedomostí naposledy býval v Železovciach č. d. 59. Teda nie v prospech pána J. K., nar. XX.X.XXXX, ktorého v živote nevidela, a o jeho existencii sa dozvedela až z podanej žaloby. Z vyjadrenia žalobcu sa dozvedela, že navyše predmetný pán K. medzi časom zomrel. Žalovaná od začiatku tvrdí, že bola zjavne v danej veci bola uvedená do omylu. Preto aj podala v tejto veci trestné oznámenie, ktoré trestné konanie stále prebieha. Žalovaná nikdy z predmetnej úverovej zmluvy nečerpala žiadne finančné prostriedky, tieto v súlade s čl. II úverovej zmluvy boli zrejme poskytnuté pánovi J. K., r.č. XXXXXXXXXX, ktorý musel splniť účelovosť použitia Medziúveru vo výške cieľovej sumy, až vtedy sa veriteľ, t.j. žalobca zaviazal poskytnúť čerpanie medziúveru vo výške 100% poskytnutého úveru. Podľa bodu 2.1 posledná veta čl. II. O pridelení cieľovej sumy a čerpaní Stavebného úveru a jeho výške Veriteľ informuje Dlžníka písomne. Žiada, aby žalobca predložil doklady preukazujúce, v koho prospech bol úver plnený, resp. kto peňažné prostriedky z daného úveru reálne čerpal, či boli splnené podmienky z čl. II predmetnej úverovej zmluvy. Ak áno, kto ich plnenie dokladoval. A teda koho reálne žalobca o pridelení cieľovej sumy a čerpaní Stavebného úveru aj písomne informoval. Z predloženej úverovej zmluvy je zrejme, že žalovaná je spoludlžníčkou, avšak aj to, že poskytnuté finančné prostriedky boli použité na prospech výlučne stavebného sporiteľa – dlžníka, a preto je v rozpore s dobrými mravmi, žiadať plnenie len a výlučne od žalovanej, ktorá v konečnom dôsledku z daného úveru nemala žiadny prospech. Má zato, že plniť by mal v prvom rade ten, kto mal v danej veci reálny a preukázateľný prospech, keďže ten medzi časom zomrel, mali by nastúpiť na jeho miesto jeho dediči. V tomto konaní sú právne legitimovanými účastníkmi konania aj právny nástupcovia dlžníka pána J. K.. Zároveň netreba opomenúť, že v danej veci prebieha trestné konanie pre podozrenie z podvodu.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 24.04.2019 uviedol, že žalovaná je spolu s pánom K. dlžníkom spoločným a nerozdielnym, t. j. solidárnym. Žalobca preto môže požadovať splatenie celého dlhu od ktoréhokoľvek spoludlžníka. Vlastná dohoda spoludlžníkov o využití poskytnutých peňažných prostriedkov nemá žiaden vplyv na zaviazanosť dlžníkov voči žalobcovi. Zákon nepredpisuje formu, v akej má byť takáto dohoda uzatvorená, t. j. predpokladá sa, že takáto dohoda môže byť uzatvorená aj ústne. Žalobca nemá povinnosť skúmať takúto (čo aj len ústnu) dohodu spoludlžníkov. Žalovanej v prípade úhrady dlhu vznikne regresný nárok voči druhému dlžníkovi príp. voči jeho dedičom, preto nie je žiadnym spôsobom krátená na svojich právach.

6. Na pojednávaní dňa 19.09.2022 právny zástupca žalovanej uviedol, že sa pridržiavajú doterajších písomných vyjadrení, ktoré súdu doručili s tým, že poukazujú na prebiehajúce trestné konanie, kde osoba E. L. bola stotožnená s iným mužom, ktorý sa volá M. N., bytom O. XXX. Preto s poukazom na toto majú za to, že žalovaná bola uvedená do omylu pána J. K., ktorému boli poskytnuté peniaze, nikdy ho nevidela a ani nepodpisovala zmluvu. Jedná sa o neplatný právny úkon, nakoľko v zmluve ktorú podpísala a čítala pred notárom, bol uvedený dlžník E. L. a ona bola ako ručiteľ uvedená. Či došlo k výmene strán zmluvy alebo akým spôsobom došlo k tomuto omylu uviesť nevedia. Žalovanej nikdy nebolo zaslané žiadne plnenie zo strany žalobcu na jej účet, žiadnymi prostriedkami nedisponovala, nemá informácie, kde boli tieto prostriedky zaslané a či bol naplnený aj účel úveru, či prostriedky žalobca dôvodne posielal niekomu. Žalovaná si uvedomila, že na prvej strane úverovej zmluvy je uvedené meno J. K. a nie E. L. až pri výsluchu na polícii s tým, že úverová zmluva jej bola doručená s platobným rozkazom. Žalovaná úverovú zmluvu do času doručenia PR s prílohami nemala k dispozícii. Žalovaná k veci uviedla, že pri podpise zmluvy u notárky čítala prvú stranu predmetnej zmluvy a tam bolo uvedené meno E. L.. Ukázali jej len, kde to má podpísať a vtedy si nevšimla aké je to predtým meno. Na prvej strane bolo uvedené meno E. L.. Pamätá si tak, že listiny zmluvy sa zviazali až potom, ako to podpísali. U notárky bol taktiež prítomný E. L., ktorý túto zmluvu tam tiež podpísal.

7. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 28.09.2022 uviedol, že na predloženej zmluve je riadne osvedčená pravosť podpisu žalovanej, ktorá doteraz nijakým spôsobom nepoprela nárok žalobcu, čo do výšky a dôvodu. Na predmetnej Zmluve vystupuje žalovaná v pozícii spoludlžníka, nie ručiteľa. Skutočnosť, že žalovaná nikdy z predmetnej Zmluvy nečerpala žiadne finančné prostriedky, je v tomto prípade bez právnej relevancie. Poukázal na zmätočnosť vo vyjadreniach žalovanej, nakoľko počas celého

prebiehajúceho konania uvádzala, že osobu E. L. pozná, s ním bola podpisovať Zmluvu na notárskom úrade, s ním bola po celý čas v kontakte, no na druhej strane na pojednávaní uviedla, že tento E. L. bol stotožnený ako M. N.. V konaní žalobca preukázal, že zmluvnými stranami Zmluvy bol nebohý pán K. ako dlžník a žalovaná ako spoludlžník.

8. Na pojednávaní dňa 01.02.2023 právny zástupca žalobcu uviedol, že považuje žalobu v celom rozsahu za dôvodnú a v celom rozsahu na nej trvá. Ku skutočnostiam, ktoré opakovane namieta žalovaná uviedol, že procesná obrana žalovanej v jednotlivých podaniach spočíva v tom, že konala v omyle, resp. že bola uvedená do omylu pri úvere, kde podľa jej slov vystupuje ako ručiteľka. K uvedenému uviedol, že súdu predložili originál zmluvy o úvere, na ktorej figuruje osvedčený podpis žalovanej a sama žalovaná počas celého konania nepoprela nárok žalobcu čo do výšky a dôvodu. Na predmetnej zmluve žalovaná figuruje ako spoludlžník, nie ako ručiteľ a teda skutočnosť, ktorú tiež opakovane žalovaná uvádza, že z predmetného úveru nečerpala žiadne finančné prostriedky, je v tomto prípade bez právnej relevancie. Čo sa týka konania v omyle, poukázal na vyjadrenie zo dňa 28.09.2022, kde uviedol, že v tomto prípade v tomto konaní nemôže ísť o tzv. ospravedlniteľný omyl. Žalovaná zmluvu podpisovala dobrovoľne, podpisovala ju spolu s osobou, ktorej prisľúbila poskytnúť spoludlžníctvo na úver a to taktiež dobrovoľne, nikto ju k takémuto právnomu úkonu nenútil. Počas konania nepoprela, že by osobu dlžníka ako takú bez ohľadu na jej meno nepoznala, teda že by išla poskytnúť spolu dlžníctvo inej osobe. V prípade smrti dlžníka úveru, čo je v tomto prípade, ktorý mal spoludlžníka na úvere, prechádza povinnosť splácať úver práve na neho a preto veriteľ v prvom rade kontaktuje priamo spoludlžníka. Na základe vyššie uvedeného teda jasne preukázali uzatvorenie úverovej zmluvy, dostatočným spôsobom preukázali spoludlžníctvo žalovanej na tejto predmetnej zmluve a na základe tohto navrhuje súdu, aby po skutkovom a právnom posúdení žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal k náhrade trov konania vo výške 100%. Žalobca mal za to, že boli splnené všetky podmienky pre platné zosplatenie úveru, nakoľko bola žalovaná v omeškaní viac ako 3 mesiace. Žalobca ju vyzval na okamžité splatenie, a teda keďže túto svoju platobnú disciplínu porušila, žalobca vyhlásil predčasné splatenie úveru. V prípade, ak by aj úver nebol predčasne resp. nebol zosplatený platne, tak ako to uvádza žalovaná, v tom prípade by zmluva trvala naďalej a žalovaná by bola taktiež zaviazaná plniť povinnosti vo výške tak ako vyplývajú zo zmluvy.

9. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní k veci uviedol, že je nesporné, že zmluva o medziúvere bola podpísaná 16.02.2015. Žalovaná bola uvedená do skutkového omylu, keď skutočne nemala v záujme uzatvoriť zmluvu o medziúvere pre jej neznámeho človeka. Takisto nie je pravdou to, že by predmetnú zmluvu podpisovali spoločne pred notárom, žalovaná túto zmluvu podpísala s pánom, ktorý sa predstavil ako E. L., ktorý bol neskôr v rámci trestného konania aj stotožnený. Pokiaľ sa jedná o zosplatenie úveru, v tomto prípade poukazuje na to, že posledná splátka podľa priložených výpisov bola vykonaná 01.09.2016. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ako lex generalis v nadväznosti na § 53 ods. 2 Občianskeho zák. ako lex specialis mal žalobca účinne zosplatiť predmetný medziúver do 16.02.2017. Vychádzajúc z predložených listín má za to, že žalobca túto lehotu nedodržel a tak považuje predmetné zosplatenie za neúčinné. Poukázal na listiny, ktoré žalobca dodal do spisu, kde dňom 06.04.2017 vyhlásenie okamžitej zosplatenosti úveru k 31.03.2017 oznámil žalovanej. V tomto prípade takisto nebola dodržaná 15 dňová lehota. Ďalšou podmienkou zosplatenia úveru je daná v § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý hovorí, že odbornou spôsobilosťou musí byť posúdená schopnosť spotrebiteľa splácať úver a to v nadväznosti na § 11 ods. 2 citovaného zákona čo znamená, že nesplnením tejto podmienky nemožno spravodlivo žiadať zosplatenie a teda nemožno od spotrebiteľa žiadať jednorázové splatenie úveru navyše ak sa jedná o hrubé porušenie tejto povinnosti podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona, čiže posudzovanie schopností splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjme, výdavku, rodinnom stave a podobne sa považuje úver aj za bezúročný a bez poplatkov. Hrubé porušenie povinnosti veriteľa sú presne vymedzené aj v § 7 ods. 1 a ods. 19 až 42 citovaného zákona. Aj z uvedeného dôvodu považuj zosplatenie predmetného úveru za neúčinné. S poukazom na doterajšie stanovisko má za to, že predmetný úver nebol účinne zosplatený a predmetom žaloby z hľadiska jej skutkového vymedzenia sú splátky, ktorých splatnosť nastala až v nasledujúcom období a to po podaní žaloby, a preto vznáša aj námietku premĺčania. Má za to, že predmetná žaloba je postavená na zosplatení úveru, ktoré je podľa právneho názoru právneho zástupcu žalovanej neúčinné, zároveň nie je možné v tomto prípade pripustiť zmenu žaloby, keďže sa riadime zákonom o ochrane spotrebiteľa. Z výzvy pred prihlásením okamžitej splatnosti vyplýva, že žalobca nedodržel lehotu troch mesiacov na vyhlásenie predčasnej splatnosti, nakoľko zo sumy tam uvedenej vyplýva, že už 03.03. mala byť žalovaná v omeškaní s piatimi splátkami, keď prirátame ďalšiu splátku do 16.03., tak je to 6 splátok.

Akýkoľvek následný výpočet zo strany žalobcu ohľadom splátky, ktorou mala byť žalovaná v omeškaní viac ako 3 mesiace bude buď účelový a táto splátka mala byť presne uvedená už vtedy v zosplatnení alebo už v tej výzve. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo 268/2020, kde je táto otázka podrobne rozobratá.

10. Na pojednávaní dňa 05.04.2023 právny zástupca žalobcu záverom uviedol, že žalobu považuje v plnom rozsahu za dôvodnú a v celom rozsahu na nej trvá. Pridržiava sa všetkých skutkových tvrdení, ktoré uvádzali v jednotlivých písomných podaniach a ktoré boli prezentované na jednotlivých pojednávaniach. Žalobca v konaní jednoznačne preukázal a konkretizoval splátku, pre ktorú vyhlásil mimoriadnu splatnosť. Taktiež poukázal na jednotlivé ustanovenia VOP, z ktorých vyplýva možnosť vyhlásenie takejto splatnosti t.j. ak dlžník mešká s úverovou splátkou po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a samozrejme po predchádzajúcom písomnom upozornení dlžníka. Žalobca si toto svoje právo uplatnil v súlade nielen s Občianskym zákonníkom, ale aj v súlade s VOP. Na základe uvedeného žiada, aby súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Právny zástupca žalovanej záverom uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu a pridrižiava sa všetkých písomných vyjadrení v danej veci. Má za to, že v danom prípade nešlo o účinné zosplatnenie úveru. Poukázal na skutočnosť, že posledná splátka podľa priložených výpisov bola vykonaná dňa 14.09.2016. Podľa § 565 Obč. zákonníka ako lex generalis v nadväznosti na § 53 ods. 9 Obč. zákonníka ako lex specialis mal žalobca účinne zosplatniť predmetný medziúver do 16.02.2017. Keď sa veriteľ rozhodol pre zosplatnenie, musí konať obozretne, musí uviesť presne splátku, ku ktorej úver zosplatnil. V prípade ak sa tak nestane, tak zosplatnenie je neúčinné. Vychádzajúc z predložených listín má za to, že žalobca túto lehotu nedodrжал, preto žalovaná považuje predmetné zosplatnenie za neúčinné. Takéto včasné nezosplatnenie a nedodržanie predmetnej zákonnej lehoty je v podstatne sankciou pre veriteľa, ktorá má viesť veriteľa k tomu, aby nenechal dlžníka v dlhu donekonečna. Takéto zosplatnenie preto nemôže byť na ľubovôli veriteľa a preto je potrebné, aby ho urobil včas. Ďalšou podmienkou na zosplatnenie úveru je daná v § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý hovorí, že odbornou spôsobilosťou musí byť posúdená schopnosť spotrebiteľa splácať úver a to v nadväznosti na § 11 ods. 2 citovaného zákona, čo znamená, že nesplnením tejto podmienky nemožno spravodlivo žiadať zosplatnenie, a preto nemožno od spotrebiteľa žiadať jednorazové splnenie úveru, navyše ak sa jedná o hrubé porušenie tejto povinnosti podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona, teda posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjme, výdavku, rodinnom stave a pod. považuje sa úver za bezúročný a bez poplatkov. Do dnešného konania žalobca takéto doklady o preskúmaní bonity veriteľom nepredložil. Hrubé porušenie povinnosti veriteľa sú presne vymedzené aj v § 7 ods. 1 a ods. 19 až ods. 42 citovaného zákona. Poukazuje na ustálenú súdnu prax v tejto otázke, ktorá sa predmetnou problematikou zaoberá jednak sú rozhodnutia NS SR sp. zn. Cdo/268/2020 zo dňa 29.11.2022 ako aj 5Cdo/224/2021 zo dňa 30.11.2022 a rozhodnutie sp. zn. 4Cdo/123/2021 zo dňa 15.12.2022, uznesenie KS v Trnave č. k. 23CoCsp/21/22 ako aj uznesenie KS Trnava číslo 23CoCsp/25/22. S poukazom na všetky doterajšie stanoviská má za to, že predmetný úver nebol účinne zosplatnený a predmetom žaloby z hľadiska jej skutkového vymedzenia sú splátky, ktorých splatnosť nastala až v nasledujúcom období a to po podaní žaloby, a preto vznáša aj námietku premičania. Predmetná žaloba je postavená na zosplatnení úveru, ktoré je neúčinné a keďže nemožno v tomto prípade pripustiť zmenu žaloby, ktorú však žalobca ani nepredložil, navrhuje predmetnú žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanej náhradu trov konania vo výške 100%.

12. Prvoinštančný súd vo veci rozhodol v poradí prvým rozsudkom č. k. 7Csp/127/2018-350 zo dňa 05.04.2023, ktorým žalobu zamietol (I. výrok), žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II. výrok).

13. Žalobkyňa podala v zákonnej lehote proti rozsudku odvolanie v celom rozsahu. Nestotožnila sa so záverom súdu prvej inštancie o oneskorenom zosplatnení úveru. Citovala z rozhodnutia Krajského súdu Žiliny pod spisovou značkou 10Co 217/2014 , 5Co 538/2013 . Uviedla, že žalovanej doručila viaceré listiny pre tým ako bola doručená žaloba. Bola zaslaná prvá upomienka zo dňa 02.11.2006, druhá upomienka zo dňa 30.11.2006, výzva pred vyhlásením okamžitej splatnosti úveru zo dňa 03.03.2017. Poukázala na svoje vyjadrenie zo dňa 16.03.2023 a uviedla, že veriteľ môže uplatniť svoje právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splatením splátky (t.j. prvý si mohla svoje právo uplatniť v januári 2017) a nie v lehote troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky. K ďalším dôvodom rozhodnutia uviedla, že počas konania a žalobe tvrdila, že žalovaná

nezaplatila žiadne peniaze. Dlžná istina predstavovala v čase podania žaloby 20 000 eur , t.j. sumu vo výške poskytnutého medziúveru. Rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konajúci súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam neberúc do úvahy judikatúrou súdov k otázke zosplatnenie úveru. Navrhla rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu .

14. Žalovaná podala vyjadrenie k odvolaniu žalobkynev ktorom uviedla, že ani v odvolaní nepreukázala platné zosplatnenie úveru. Neuniesla svoje dôkazné bremeno tvrdenia a prostriedky útoku sú v danom prípade neúčinné. Posledná splátka bola vykonaná 14.09.2016. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka a nadväznosti na § 53 ods. 9 OZ mohla žalobkyňa zosplatniť predmetný medziúver do 16.02.2017, čo neurobila. Žalobkyňa poukazovala na rozsudky Krajského súdu v Žiline z roku 2013, 2014. Ona pri svojej obrane poukazovala na ustálenú súdnu prax judikatúru Najvyššieho súdu spisová značka Cdo/268/2020 zo dňa 29.11.2022, 5Cdo/224/2021 zo dňa 30.11.2022, 4Cdo/123/2020 zo dňa 15.12.2022. Súd prvej inštancie vykonal dôsledné preskúmavanie prejednávanej veci, správne a presne aplikoval a interpretoval právne normy . Vo veci správne rozhodol. Napadnutý rozsudok navrhla ako vecne správny potvrdiť a zároveň žiadala priznanie náhrady trov odvolacieho konania.

15. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej citovala ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že ak veriteľ nevyužije svoje právo, prestane bežať trojročná premlčacia doba pre celý zostávajúci dlh. Jednotlivé splátky sa tak opäť premlčujú samostatne v trojročnej premlčacej dobe. A niektorá následná splátka nebola splatená, začne opäť bežať trojročná premlčacia doba pre zostatok dlhu ako celku. Pri určovaní predčasnej splatnosti úveru bola limitovaná ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka . Ďalej uviedla, že zákon žiadnym spôsobom nekonkretizuje podmienky, ktoré musí splniť veriteľ, ktorý bol povinný vyčakať 3 mesiace s určením predčasnej splatnosti v zmysle ustanovení na ochranu spotrebiteľa, nakoľko tento veriteľ nemôže zmysle prezentovanej úvahy súdu splniť zákonné predpoklady nikdy. Za neprijateľné považovala určovanie konkrétneho dátumu súdom, nakoľko sa jedná o kreovanie povinnosti, ktorú zákon nerozoznáva. Ustanovenie § 565 OZ žiadnym spôsobom neskracuje premlčaciu dobu, ktorá aj naďalej zostáva trojročná. V prípade núteného zákonného čakania na určenie predčasnej splatnosti sa rovnako nemôže počítať premlčacia doba odo dňa splatnosti prvej omeškanej splátky, čomu bráni aj samo ustanovenie § 565, ale odo dňa splatnosti naposledy splatnej splátky za predpokladu , že veriteľ určí predčasnú splatnosť ihneď po uplynutí troch mesiacov. V opačnom prípade by premlčacia doba nebola trojročná, ale 2 roky 9 mesiacov, čo by bolo v priamom rozpore s ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedla, že jej právo vyhlásiť predčasnú splatnosť nie je možné extenzívnym výkladom vykladať ako jej povinnosť . Rovnako konajúci súd nemôže spätne vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru skôr, ako to urobila ona. Prezentovaný záver potvrdilo rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí spisová značka 4Cdo/75/2007, v ktorom NS konštatoval, že splatnosť celej pohľadávky (strata výhody splátok)nenastáva priamo zo zákona, ale záleží od veriteľa, či toto právo uplatní a výzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku pohľadávky. Právo veriteľa požadovať zaplatenie celej pohľadávky je časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Ďalej citovala z rozhodnutia Krajského súdu v Nitre z uznesenia 9Co/167/2018 zo dňa 28.09.2018. Zároveň dodala, že v obdobných prípadoch bol jej návrh vyhodnotený ako dôvodný. Očakávala , že obdobne bude posúdený aj v predmetnom konaní . Rozsudok navrhla zrušiť a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci.

16. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd na základe odvolania žalovaného uznesením č. k. 25CoCsp/27/2023-441 zo dňa 14.02.2024 zrušil odvolaním napadnutý rozsudok a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie založil rozhodnutie na nedovolani sa námietky premlčania žalovanej a neplatnosti právneho úkon zosoplatnenia úveru stotožňujúc sa s názorom žalovanej, že poslednú splátku úveru zaplatila dňa 14.09.2016. Splátkou, s ktorou bola žalovaná v omeškaní viac ako tri mesiace bola splatná ku dňu 16.10.2016, čo vyplýva z prvej upomienky. Lehota na spoplatnenie úveru uplynula ku dňu 16.02.2017. K zosoplatneniu došlo ku dňu 06.04.2017. Ďalej uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa zaslala žalovanej prvú upomienku zo dňa 02.11.2016, v ktorej ju upozornila na dlh ku dňu 31.10.2016 vo výške 188,03 eura . Druhou upomienkou zo dňa 01.12.2016 vyzvala žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy 374,78 eura do 16.12.2016. Upozornila ju na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Tretiu upomienku - označenú ako výzva pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru zo dňa 03.03.2017

vyzvala žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy ku dňu 03.03.2017 v sume 897,39 eura. Zároveň ju vyzvala na zaplatenie dlžnej sumy uhradiť mesačnú splátku 177,64 eura splatnú do 16.03.2017. Zároveň ju upozornila na možnosť zosplatenia úveru. Žalovaná výzvu prevzala 07.03.2017. Žalobkyňa dlh zosplatnila ku 31.03.2017. Žalovaná mala plniť splátky k 16. dňu v mesiaci. Odvolací súd poukázal na novšie dôvody rozhodnutí NS SR. V rozhodnutí 4 Cdo 221/2022 z 27. 02. 2023 uviedol, že „veriteľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (citovaný § 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (pozri Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, komentár k § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Z hľadiska vzťahu medzi „trojmesačnou dobou“ a „lehotou nie kratšou ako 15 dní“, ktoré rámce spomína § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zákonodarca výslovne neupravuje, či môžu plynúť súbežne alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Jednoznačným je iba to, že v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškani s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka. Najvyšší súd zastáva názor, že 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť, navyše pokiaľ uplatneniu tohto práva nebráni, ak spotrebiteľ zaplatí niektorú zo skorších splátok. „Rovnaký názor vyslovil v rozhodnutí 4 Cdo23/2022 z 26.01.2023, 5 Cdo 224/2021 z 30.11.2022. Súd prvej inštancie založil rozhodnutie na poslednej zaplatenej splátke žalovanou dňa 16.10.2016. Od nej počítal 3 mesiace omeškania uplynulé ku dňu 16.01.2017, preto veriteľ mohol zosplatiť úver len ku dňu splatnosti najbližšej splátky ku dňu 16.02.2017. Napriek tomu, že v bode 37 rozhodnutia citoval podmienky zosplatenia úveru, citované ustanovenia zákona nesprávne vyložil. Neuvedomil si, že veriteľ má právo, nie povinnosť dlh zosplatiť. Nebolo povinnosťou veriteľa dlh zosplatiť pre nezaplatenie splátky splatnej 16.10.2016. Žalobkyňa zaslala žalovanej 3 výzvy. Až v druhej výzve ju upozornila na možnosť zosplatenia úveru. K zosplateniu úveru pristúpila až po doručení tretej výzvy. Preto mal posudzovať platnosť zosplatenia až na základe tretej výzvy. Jeho konštatovanie o neplatnosti právneho úkonu zosplatenia úveru ním uvádzaných dôvodov nie je správne. Odvolaciemu súdu nie je potom zrejmé, prečo žalobu ako nedôvodnú zamietol, keď dospel k záveru platnosti úverovej zmluvy a uviedol, že žalobkyňa sa môže domáhať zaplatenia jednotlivých splátok. Konštatoval, že žalovaná poslednú splátku zaplatila 14.09.2016. Vo veci rozhodol 05.04.2023. Podľa vyjadrenia žalobkyne žalovaná počas konania nezaplatila žiadnu splátku, od podania žaloby sa výška požadovanej sumy nezmenila. Ak súd prvej inštancie vyhodnotil zosplatenie za neplatné, mal žalobkyni priznať plnenie zo zmluvy, pretože žalovaná je v omeškani so splácaním splátok. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Jeho povinnosťou bude opätovne skúmať platnosť zosplatenia úveru v súlade s vyššie citovanými závermi NS SR.

17. Nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo uznesením odvolacieho súdu zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd bol podľa § 391 ods. 2 a ods. 3 CSP jednak viazaný právnym názorom odvolacieho súdu ako aj tým, ako má ďalej vo veci postupovať.

18. Následne súd z vlastnej činnosti zistil žalobca ČSOB stavebná sporiteľňa a.s. s účinnosťou od 01.12.2023 zanikla v dôsledku zlúčenia a dňa 01.12.2023 bola vymazaná z OR SR, a spoločnosť Československá obchodná banka, a.s. sa k 01.12.2023 stala jej právnym nástupcom a prebrala všetky jej práva a povinnosti, ktorá skutočnosť rovnako vyplýva z výpisu OR SR. Následne súd vydal uznesenie č. k. 7Csp/127/2018-461 zo dňa 05. mája 2025 ktorým rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalobcu – Československou obchodnou bankou, a.s. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.05.2025.

19. Žalobca na výzvu súdu podľa § 138 CSP zaslal vyjadrenie v ktorom uviedol, že s názorom súdu nesúhlasí, poukázal na opakovane prezentovanú judikatúru podľa ktorej nie je možné aplikáciu právnych noriem na ochranu spotrebiteľa uskutočňovať selektívne a spätne. Mal zato, že nie je možné dospieť k záveru, že ochrana spotrebiteľa umožňuje aplikáciu akéhokoľvek ustanovenia len s odôvodnením, že je pre spotrebiteľa výhodnejšie. Odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Cdo 3337/2010, sp. zn. 32Cdo 1592/2012, sp.zn. 33Cdo 1069/2014 a na to že vždy je potrebné sledovať účel právnej normy. Uviedol, že v právnom poriadku Slovenskej republiky platí, že účastníci sú oprávnení uzatvoriť akúkoľvek zmluvu, ktorá nie je v rozpore so zákonom. Ak bola žalobcom a žalovaným uzatvorená zmluva o úvere, treba pri jej výklade a posudzovaní konať tak, aby sa vo veci zohľadnili všetky významné skutočnosti, vrátane úmyslu zmluvných strán a zákonných ustanovení, ktoré vymedzujú ich právne postavenie. Nemôže sa tak stať, že by bola ochrana spotrebiteľa použitá de facto ako dôvod na úplné popretie základných zmluvných princípov či ignorovala zákonnú povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté finančné prostriedky. Žalobca si uplatňuje celú istinu poskytnutého úveru, ako aj príslušenstvo tejto pohľadávky. Zmyslom tohto konania je získať uspokojenie pre pohľadávku, ktorá doteraz nebola uhradená. Objasniť treba, že v súlade s ustanovením § 497 Obchodného zákonníka má veriteľ (žalobca) právo domáhať sa vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, pokiaľ nastal okamih ich splatnosti a tieto neboli dlžníkom (žalovaným) riadne a včas uhradené. Povinnosť vrátiť istinu predstavuje podstatnú náležitosť zmluvy o úvere, pričom táto povinnosť je chránená všeobecne záväzným právnym predpisom. Súd sa môže zaoberať napríklad platnosťou niektorých vedľajších ustanovení, avšak samotná povinnosť vrátiť dlžnú istinu nemôže byť popretá. Ak by súd konštatoval inak, poprel by základný princíp, že záväzky sa majú plniť, a vybočil by z rámca zákonnej ochrany rovnocennosti zmluvných strán. Argumentácia súdu poukazujúca na dátum predčasnej splatnosti istiny či jej časti je v konečnom dôsledku otázkou právneho posúdenia. Zároveň platí, že práve súd vykonáva túto právnu kvalifikáciu; ak teda dôjde súd k názoru, že posúdenie nároku je možné aplikovať z iného právneho hľadiska, nemôže to znamenať, že by sa žalobca dopustil tzv. zmeny žaloby. V prípade, že medzičasom došlo k zosplatneniu celej sumy vzniká pre veriteľa nárok požadovať od dlžníka celý zostatok. Súd je povinný rozhodnúť v súlade s príslušnými ustanoveniami o uplatnenom nároku na celú istinu, a to bez ohľadu na to, či o jeho predčasnej splatnosti rozhodol sám žalobca alebo sa jedná o uplynutie času. Žalobca zároveň poukázal na to, že súd v predbežnom posúdení – podľa náznakov – úplne ignoruje skutočnosť, že predmetom tohto konania je celá istina úveru. Ak by teda súd mal prijať záver, že došlo k nesprávnemu uplatneniu istiny, potom by musel podrobne odôvodniť, prečo a akým spôsobom by mala byť istina predmetom iného konania alebo prečo by žalobcovi taký nárok vôbec neprislúchal. Takéto konštatovanie by však bolo v rozpore s účelom príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, ako aj s princípom, že záväzky treba plniť. Žalobca zdôraznil, že vo veci právneho posúdenia je základná zásada, že súd rozhoduje podľa právneho stavu existujúceho v čase vyhlásenia rozsudku (§ 217 CSP). Tento princíp je obsiahnutý tak v hmotnoprávných, ako aj v procesnoprávných predpisoch. Znamená to, že ak medzičasom došlo k situácii, ktorá spôsobila splatnosť celej istiny je súd povinný k tejto okolnosti automaticky prihliadať. Súčasne sa jedná o zákonné ustanovenie, na ktoré nemá žiaden vplyv ochrana spotrebiteľa a súd nemôže uvedené zákonné ustanovenie ignorovať len preto, že Žalovaná je spotrebiteľom. Ochrana spotrebiteľa nesmie byť vnímaná ako univerzálny dôvod na neaplikovanie všeobecných zásad zmluvného a záväzkového práva. Ustanovenie o splatnosti úveru či možnosti zosplatniť úver je totiž bežne aplikovateľné v obchodných vzťahoch, a preto nemá žiaden obmedzujúci vzťah s predpismi na ochranu spotrebiteľa, pokiaľ nejde o preukázateľne nekalé zmluvné podmienky. Žalobca namietal tvrdenie súdu, že nemožno priznať žalobcovi jednotlivé splátky úveru. V zmysle zásady „ne ultra petitem“ nesmie súd priznať žalobcovi viac, než čo je požadované v žalobe. Cieľom tejto procesnej zásady je obmedziť rozhodovaciu právomoc súdu tak, aby nešlo nad rámec konkrétneho uplatneného nároku. V danom prípade však žalobca uplatňuje celú istinu, teda súd svojím rozhodnutím nemôže priznať viac, ako bolo žalobcom požadované. Je preto nesprávne, ak súd v súčasnej fáze argumentuje, že rozhodnutím o celej istine by priznal viac, než o čo žalobca žiada. Ak by súd vydal zamietavý rozsudok, rozhodoval by de facto o celom predmete konania, teda o celej istine. Ide o meritórne rozhodnutie, ktoré by vyvolalo prekážku veci právoplatne rozhodnutej (res iudicata). Nie je zlučiteľné s princípmi spravodlivosti, aby v jednej a tej istej veci súd na jednej strane tvrdil, že žalobca požaduje niečo, čo nebolo dostatočne uplatnené (alebo je to v rozpore so spotrebiteľskými predpismi), a zároveň by týmto rozsudkom vytvoril prekážku, aby sa žalobca mohol domáhať svojho nároku v novom konaní. V situácii, kde by súd zmietol oprávnený nárok na zaplatenie celej istiny argumentom, že žalobca „žiadal niečo iné“ (napr. „iba splátky“ alebo čiastočne inak), by následne žalobca nemohol znovu podať žalobu na tú istú istinu. Súd by tým nielen ohrozil princíp spravodlivého procesu, ale aj legitímne očakávanie veriteľa, že sa mu dostane ochrany jeho pohľadávky. Právna istota musí ostať zachovaná.

Žalobca je od počiatku konania konzistentný v podanej žalobe. Žalobca už od samého vzniku sporu jasne formuluje svoje skutkové tvrdenia, a to tak, že ide o vrátenie celej čiastky požičaných finančných prostriedkov (istiny) navýšených o zmluvné príslušenstvo. Zmluvný základ bol vždy definovaný ako úverová zmluva uzavretá v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, pričom dôkazná situácia dokladá oprávnenosť tohto nároku. Ak by súd napriek zrejším dôkazom dospel k nesprávnemu právnenému posúdeniu a neprihliadol na to, že žalobca sa legitímne domáha vrátenia celej dlžnej sumy, došlo by k neodôvodnenému zásahu do majetkových práv žalobcu. Na základe uvedených argumentov, ktoré vychádzajú z relevantných právnych princípov a z platnej právnej úpravy preto žalobca žiada aby súd prehodnotil doterajšie právne závery, že uplatnenie nároku žalobcu je v rozpore s právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa, keďže žalobca neuplatňuje žiadne zjavne nekalé zmluvné podmienky, ktoré by obmedzovali práva spotrebiteľa; prijal právne posúdenie, podľa ktorého sa v tejto veci vychádza z objektívnych skutočností o zomknutí celej istiny do jedného právneho nároku, či už z dôvodu predčasnej splatnosti alebo uplynutia lehôt vyplývajúcich zo zmluvy o úvere;iii. obmedzil aplikáciu zásady „ne ultra petitem“ iba na rámec zákazu rozhodnúť nad rámec uplatnenej žaloby, nie však tak, že by popierala samotnú pohľadávku žalobcu

20. Následne súd nariadil termín pojednávania na deň 24.09.2025, na ktorom vec prejednal za prítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovanej.

Právny zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že sa vyjadrí k rozhodnutiu odvolacieho súdu k bodu č. 9, ktorým súd druhej inštancie odôvodňuje svoje rozhodnutie prečo rozhodol ako rozhodol. Uviedla, že sa nemožno sa stotožniť zo záverom pretože sú tu porušené základné práva klientky, toto odôvodnenie je v rozpore so zákonom a je rozporuplné keď na jednej strane odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nedostatočne vyhodnotil svoje rozhodnutie ktoré opiera o skutočnosť že žalobu je potrebné zamietnuť pričom podľa jej názoru súd prvej inštancie vychádzal z ust. OZ. a pokiaľ sa jedná o ďalšie odporúčanie odvolacieho súdu kde uvádza, že ak by súd prvej inštancie vyhodnotil zosplatenie za neplatné mal by žalobkyni priznať plnenie zo zmluvy pretože žalovaná je v omeškaní so splácaním splátok. Ani s týmto záverom sa nestotožňuje pretože žalobný návrh takto nebol uplatnený, nie je v kompetencii súdu rozširovať žalobný návrh a preto ani nemohol rozhodnúť o takomto prípadnom nároku žalobcu. V záverečnej reči uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava všetkých doterajších vyjadrení. Má za to, že v tomto konkrétnom spore nedošlo k účinnému zosplateniu úveru nakoľko neboli dodržané zákonné a procesné podmienky zo strany žalobcu. Z toho dôvodu aj žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Pokiaľ sa týka záverečnej reči uplatneného nároku plnenia zo zmluvy poukazuje na to, že tento nárok nebol predmetom žaloby a preto súd ani nemôže rozhodnúť s poukazom na kontradiktórnosť konania a preto žiada žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť a žalovanej priznať náhradu trov konania či už prvoinštančného a odvolacieho konania.

21. V záverečnej reči právny zástupca žalobcu uviedol, že považuje žalobu za dôvodnú v plnom rozsahu a na takto podanom návrhu trvá. Poukazuje, že všetky skutkové tvrdenia uvedené v písomných podaniach a prednesené na pojednávaní. Žalobca preukázal konkrétnu splátku z dôvodu ktorej bolo vyhlásené mimoriadne zosplatenie a zároveň poukázal na príslušné ust. všeobecných obch. podmienok z ktorých vyplýva oprávnenie veriteľa konať takto pri omeškaní dlžník presahujúcom 3 mesiace a po predchádzajúcom písomnom upozornení. Postup žalobcu bol súlade s Obč. zák ako aj zo VOP preto žiada, aby súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému náhradu trov konania vo výške 100%. Ako skonštatoval KS ak by súd dospel k záveru o neúčinnosti alebo neplatnosti právneho úkonu zosplatenia mal byť žalobcovi priznané tzv. zaplatenie všetkých nesplatených splátok. Dôvodom je, že žalovaná je v omeškaní zo splácaním a samotné vyhlásenie zosplatenia nemení povinnosť žalovanej plniť podližnosti. Právo žalobcu na vymáhanie nesplatených splátok týmto nezaniká. V tejto súvislosti žiada, aby súd pri rozhodovaní zohľadnil aj túto okolnosť a v prípade neuznania účinnosti zosplatenia priznal žalobkyni nárok na plnenie podľa pôvodnej zmluvy.

22. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom predložených listín, a to najmä žaloba čl. 2-5, Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere čl. 7-10, osvedčenie o pravosti podpisu J. K. č. I. 10 p. v., osvedčenie o pravosti podpisu žalovanej čl. 11, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere čl. 12-13, výzva pred vyhlásením okamžitej splatnosti s doručenkou čl. 14, 14 p. v., vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru s doručenkami čl. 15-18, výpisy z účtu čl. 25-29, lustrácia v reg. obyvateľov čl. 51, oprava žaloby v časti priezviska žalovanej čl. 54-58, platobný rozkaz čl. 63, odpor žalovanej, trestné oznámenie čl. 67-70, uznesenie OS LV čl. 74, vyjadrenie žalobcu k odporu

čl. 80-88, vyjadrenie žalovanej čl. 100-101, vyjadrenie žalobcu čl. 110, návrh žalovanej na prerušenie konania čl. 120-121, trestné oznámenie a postúpenie prokuratúrou čl. 127-129, uznesenie OR PZ OKP Levice zo dňa 20.03.2019, sťažnosť žalovanej, uznesenie OP LV čl. 140-144, uznesenie OS LV čl. 157, uznesenie OR PZ OKP LV zo dňa 06.05.2020 čl. 176-178, správa o stave konania z OR PZ LV čl. 204, zápisnica o pojednávaní zo dňa 19.09.2022, vyjadrenie PZ žalobcu zo dňa 28.09.2022 čl. 222-227, zápisnica o pojednávaní zo dňa 01.02.2023, vyjadrenie PZ žalobcu zo dňa 16.02.2023 čl. 267-270, výpisy z účtu medziúveru čl. 271-286, vyjadrenie PZ žalovanej zo dňa 27.02.2023 čl. 292, vyjadrenie PZ žalobcu zo dňa 16.03.2023 čl. 313-315, VOP pre stavebné sporenie čl. 316-323, úverové podmienky pre FO čl. 324-327, vyjadrenie PZ žalobcu čl. 333-335, prvá upomienka čl. 336, druhá upomienka čl. 337, pripojený vyšetrovací spis OR PZ OKP Levice ČVS: ORP-152/2-VYS-LV-2019 z neho originál Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere čl. 53-60, výpisom z Obchodného registra a oboznámil sa s obsahom spisového materiálu, zistil nasledovný skutkový stav veci:

23. Žalobca uzavrel dňa 16.02.2015 so žalovanou a J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXX (ďalej aj ako stavebný sporiteľia - dlžníci), Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. 32045414/859044604 na základe ktorej menovaným poskytol spotrebiteľský mimoriadny medziúver vo výške 20.000 eur na preklopenie obdobia do dňa pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení č. 32045414, a to za účelom modernizácie a obnovy rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb alebo udržiavacie práce na ňom, resp. výstavbu, prístavbu, nadstavbu, vstavbu, stavebné úpravy rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb. Po splnení podmienok pre pridelenie cieľovej sumy v zmysle VOP sa žalobca zaviazal poskytnúť dlžníkom formou spotrebiteľského stavebného úveru finančné prostriedky v predpokladanej výške 16.000 eur. Dlžníci sa zaviazali vykonávať od mesiaca nasledujúceho po prvom čerpaní medziúveru do pridelenia cieľovej sumy splátky mimoriadneho medziúveru a vo výške 177,64 eura vždy od 1. do 16. dňa príslušného mesiaca a to na účet stavebného sporenia č. 859044604. Počet splátok medziúveru až do pridelenia cieľovej sumy bol 49. Od mesiaca nasledujúceho po uzatvorení zmluvy do nasporenia 20% z cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení č. 859044604 sa dlžníci zaviazali pravidelne mesačne poukazovať vklady v minimálnej výške 84,86 eura vždy od 1. do 16. dňa príslušného mesiaca na účet stavebného sporenia. Počet vkladov na účet stavebného sporenia až do pridelenia cieľovej sumy bol 49. Doba sporenia sa končila pridelením cieľovej sumy. Maximálna doba sporenia bola do 31.03.2019. Od mesiaca nasledujúceho po pridelení cieľovej sumy do úplného splatenia stavebného úveru vrátane príslušenstva sa dlžníci zaviazali splácať istinu, úroky, poplatky stavebného úveru v pravidelných mesačných splátkach vo výške 262,50 eura vždy od 1. do 16. dňa príslušného mesiaca na účet Stavebného úveru č. 859044604, počet úverových splátok až do jeho úplného splatenia bol 71. Úroková sadzba medziúveru bola dojednaná vo výške 10,50 % ročne, úrok z omeškania 5 % ročne, RPMN pre medziúver 11,72 % ročne a priemerná hodnota RPMN pri medziúvere 11,79% ročne. Úroková sadzba stavebného úveru bola dojednaná vo výške 5,95 % ročne, úrok z omeškania 3 % ročne, RPMN pre stavebný úver 5,99 % ročne a priemerná hodnota RPMN pri stavebnom úvere 11,25 % ročne. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 28.02.2025. Podpis dlžníkov na zmluve bol notársky overený.

24. Z výpisu z účtu medziúveru (č.l. 26, resp. XXX spisu) vyplýva, že poslednou uhradenou splátkou bola splátka uhradená dňa 14.09.2016.

25. Listom zo dňa 03.03.2017 žalobca žalovanú vyzval na splatenie sumy 897,39 eura, ktorý označil ako dlh po lehote splatnosti ku dňu 03.03.2017 a vyzval ju na jeho zaplatenie najneskôr do 31.03.2017. Tiež ju upozornil, že vyrovnaním tohto záväzku jej nezaniká povinnosť v termíne do 16.03.2017 uhradiť mesačnú splátku úveru 177,64 eura. Táto výzva bola žalovanej doručená dňa 07.03.2017. Zároveň v tejto výzve žalobca upozornil žalovanú, že ak v danom termíne nebude jej záväzok vyrovnaný, bude túto skutočnosť považovať za závažné porušenie zmluvných podmienok a zväži vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru.

26. Listom zo dňa 06.04.2017 žalobca oznámil žalovanej, že ku dňu 31.03.2017 pristúpil k vyhláseniu okamžitej splatnosti celého zostatku úveru, ktorý vyčíslil v sume 21.382,82 eura a určil jej lehotu na zaplatenie najneskôr do 30.04.2017 na určené číslo bankového účtu.

27. Z uznesenia (č. I. 176 spisu) OR PZ v Leviciach, OKP zo dňa 06.05.2020 pod ČVS: ORP-152/2-VYS-LV-2019 vyplýva, že trestné stíhanie vedené vo veci prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustil doposiaľ neznámy páchatel bolo prerušené. Z odôvodnenia

predmetného uznesenia okrem iného vyplýva, že J. K., naposledy bytom O. XXX zomrel dňa XX.XX.XXXX. osobu bývalého partnera D. E. vystupujúcu pod menom E. L. sa v priebehu vyšetrovania stotožniť nepodarilo. Trestné stíhanie sa vedie na základe trestného oznámenia (č.l. 127 spisu) podaného žalovanou pre podozrenie zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

28. Podľa § 1 ods. 3 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) účinného v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorého účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti.

29. Podľa § 7 ods. 3, ods. 4 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších predpisov zmluva o stavebnom úvere musí obsahovať

a) identifikačné údaje o stavebnej sporiteľni a o stavebnom sporiteľovi najmenej v rozsahu údajov ustanovenom osobitnými predpismi,
b) úrokovú sadzbu stavebného úveru,
c) podmienky poskytnutia a splácania stavebného úveru,
d) spôsob zabezpečenia pohľadávok zo stavebného úveru, e) podmienky, za ktorých možno vykonať prevod práva povinností zo zmluvy o stavebnom úvere, f) podmienky, za ktorých možno odstúpiť od zmluvy o stavebnom úvere. Zmluvy o stavebnom sporení a zmluvy o stavebnom úvere môžu obsahovať aj ďalšie náležitosti dohodnuté medzi stavebnou sporiteľňou a stavebným sporiteľom.

30. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ObZ“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

31. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

32. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

33. Podľa § 121 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

34. Podľa § 365 ods. 1 Obchodného zákonníka, dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

35. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

36. Podľa § 52 ods. 1 OZ v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

37. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom

alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

38. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

39. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

40. Podľa § 53 ods. 9 OZ ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

41. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

42. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

43. Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

44. Podľa § 54a OZ, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

45. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

46. Podľa § 49a OZ, Právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútku nerobí právny úkon neplatným.

47. Podľa § 205 CSP, listiny vydané orgánmi verejnej moci v medziach ich právomoci, ako aj listiny, ktoré sú osobitným predpisom vyhlásené za verejné, potvrdzujú pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak.

48. Podľa § 3 ods. 4 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok), listiny a osvedčovacie doložky (§ 56 ods. 2) vyhotovené v rámci notárskej činnosti (ďalej len „notárska listina“), ich osvedčené odpisy, potvrdenia a výpisy z notárskych centrálnych registrov a listiny vyhotovené pri činnosti podľa odseku 2 sú verejnými listinami.

49. Po vrátení veci odvolacím súdom zostal predmetom sporu nárok žalobkyne na zaplatenia peňažnej sumy vo výške 20.044,81 eura s príslušenstvom vyplývajúci zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. 32045414/859044604 zo dňa 16.02.2015.

50. Súd v súvislosti s prvotnou obranou žalovanej ohľadom podpisu zmluvy, resp. omylu v osobe spoludlžníka opätovne uvádza, že ani trestné oznámenie a ani žiadne iné písomnosti predložené súdu ako dôkazy v tomto spore nijakým spôsobom nespochybňujú skutočnosť, že žalovaná podpísala úverovú zmluvu ako spoludlžníka, pričom jej podpis je úradne notársky overený a bolo len na vôli žalobcu, či pri neplnení dlhu z úverovej zmluvy bude žalovať všetkých dlžníkov z úverovej zmluvy, alebo len vybraných spoludlžníkov, ktorý podpisom úverovej zmluvy vstúpili do zmluvného vzťahu so žalobcom, preto aj

výsledok trestného konania, resp. dedičského konania po spoludlžníkovi je pre rozhodnutie súdu v merite tohto sporu irelevantným. Súd zároveň dodáva, že z originálu úverovej zmluvy (č. I. 53-57 pripojeného vyšetrovacieho spisu) jednoznačne vyplýva, že priamo nad podpisom žalovanej je podpis dlžníka J. K., teda keby žalovaná postupovala pri podpise s obvyklou mierou opatrnosti, omylu by sa vyhla. Jedným z predpokladov na to, aby omyl konajúcej osoby spôsobil právne následky je ospravedlniteľnosť omylu, teda aby nebol zavinený samotným účastníkom právneho úkonu, čo vzhľadom na uvedené splnené nebolo. Vzhľadom na uvedené súd nepovažoval procesnú obranu žalovanej v tejto časti za dôvodnú.

51. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že medzi žalobcom, žalovanou a J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXX (ďalej aj ako stavebný sporiteľia - dlžníci), bola dňa 16.02.2015 uzatvorená Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. 32045414/859044604, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej a J. K. spotrebiteľský mimoriadny medziúver vo výške 20.000 eur na preklopenie obdobia do dňa pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení č. 32045414, a to za účelom modernizácie a obnovy rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb alebo udržiavacie práce na ňom, resp. výstavbu, prístavbu, nadstavbu, vstavbu, stavebné úpravy rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb. Po splnení podmienok pre pridelenie cieľovej sumy v zmysle VOP sa žalobca zaviazal poskytnúť dlžníkom formou spotrebiteľského stavebného úveru finančné prostriedky v predpokladanej výške 16.000 eur. Dlžníci sa zaviazali vykonávať od mesiaca nasledujúceho po prvom čerpaní medziúveru do pridelenia cieľovej sumy splátky mimoriadneho medziúveru a vo výške 177,64 eura vždy od 1. do 16. dňa príslušného mesiaca a to na účet stavebného sporenia č. 859044604. Počet splátok medziúveru až do pridelenia cieľovej sumy bol 49. Od mesiaca nasledujúceho po uzatvorení zmluvy do nasporenia 20% z cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení č. 859044604 sa dlžníci zaviazali pravidelne mesačne poukazovať vklady v minimálnej výške 84,86 eura vždy od 1. do 16. dňa príslušného mesiaca na účet stavebného sporenia. Počet vkladov na účet stavebného sporenia až do pridelenia cieľovej sumy bol 49. Doba sporenia sa končila pridelením cieľovej sumy. Maximálna doba sporenia bola do 31.03.2019. Od mesiaca nasledujúceho po pridelení cieľovej sumy do úplného splatenia stavebného úveru vrátane príslušenstva sa dlžníci zaviazali splácať istinu, úroky, poplatky stavebného úveru v pravidelných mesačných splátkach vo výške 262,50 eura vždy od 1. do 16. dňa príslušného mesiaca na účet Stavebného úveru č. 859044604, počet úverových splátok až do jeho úplného splatenia bol 71. Úroková sadzba medziúveru bola dojednaná vo výške 10,50 % ročne, úrok z omeškania 5 % ročne, RPMN pre medziúver 11,72 % ročne a priemerná hodnota RPMN pri medziúvere 11,79% ročne. Úroková sadzba stavebného úveru bola dojednaná vo výške 5,95 % ročne, úrok z omeškania 3 % ročne, RPMN pre stavebný úver 5,99 % ročne a priemerná hodnota RPMN pri stavebnom úvere 11,25 % ročne. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 28.02.2025. Podpis dlžníkov na zmluve bol notársky overený.

52. Uzavretú zmluvu o úvere súd posúdil ako zmluvu o úvere uzatvorenú v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zároveň spotrebiteľskú zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver dlžníkom ako fyzickým osobám, ktoré nekonali v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Žalovaná je spotrebiteľom, teda ide o spotrebiteľský spor a prináleží jej zákonom priznaná zvýšená hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna ochrana slabšej zmluvnej strany. Keďže účelom úveru bolo nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti, nejedná sa v danom prípade o zmluvu o spotrebiteľskom úvere (§ 1 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z.). Vzhľadom na uvedené je nedôvodný poukaz žalovanej na nedostatočné posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa § 7, resp. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže žalobca nemal povinnosť aplikovať tento postup. Ide o zmluvu o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zároveň o zmluvu o stavebnom úvere v zmysle § 7 ods.3, ods. 4 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení neskorších predpisov.

53. V súlade s prílohou Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, zákon uvádza príkladne podmienky zakotvené v spotrebiteľských zmluvách, ktoré je potrebné považovať za neprijateľné. Podľa článku 5 uvedenej smernice, všetky písomné ustanovenia spotrebiteľských zmlúv musia byť vyjadrené zrozumiteľne, v prípade nezrozumiteľnosti sa podmienka má vykladať v prospech spotrebiteľa. Podľa článku 4 ods. 2 smernice, ak hlavný predmet zmluvy, cena alebo úhrada, prípadne tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom nie sú vyjadrené zrozumiteľne, je potrebné preskúmať, či tieto podmienky nie sú nekalé.

54. Súd konštatuje, že napriek skutočnosti, že zmluva o spotrebiteľskom úvere mala formulárový charakter, bola vopred pripravená žalobcom a žalovaný nemohol ovplyvniť jej obsah, táto obsahuje všetky potrebné náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, strany sporu sa predpísanou písomnou formou dohodli na predmete zmluvy, spôsobe splácania úveru a pri uzavretí zmluvy neboli obídené príslušné ustanovenia vnútroštátneho práva ani ustanovenia smernice č. 93/13/EHS. Zároveň obsah zmluvy nebol medzi stranami sporu sporný. Súd podrobil zmluvu o úvere aj ex offo prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok a preskúmal zmluvu ako celok, pričom nezistil žiadne zmluvné podmienky, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, či neplatnosť zmluvy od jej počiatku. Súd poukazuje na ustanovenie § 41 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Ak by sa teda v zmluve aj nachádzali nejaké neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by boli neplatné (existenciu ktorých súd v konaní nezistil), nespôsobovali by to neplatnosť celej zmluvy. Súd tak dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by spôsobili jej neplatnosť ako celku.

55. V konaní bolo sporné, či došlo k platnému zosplatneniu poskytnutého úveru. Súd následne ex offo opätovne skúmal splnenie zákonných predpokladov platného zosplatnenia budúcich splátok úveru podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka platných v čase zosplatnenia budúcich splátok úveru a s tým spojenú platnosť úkonu - výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a výzvy k splateniu celého úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Je v záujme ochrany žalovaného ako spotrebiteľa skúmať hmotnoprávny základ žalobou uplatneného nároku, pričom súd je v spotrebiteľských sporoch ex offo povinný skúmať okrem iného aj platnosť týchto právnych úkonov. Žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo sporné, že došlo k čerpaniu úveru, avšak nedošlo k jeho riadnemu a včasnému splácaniu, v dôsledku čoho žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 31.03.2017.

56. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, platného a účinného v čase omeškania žalovaného s plnením splátok, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, mohol veriteľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z hľadiska tejto formulácie uvedeného ustanovenia je zrejmé, že toto ustanovenie dopĺňa ustanovenie § 565 OZ, takže otázku zosplatnenia úveru je potrebné vykladať skrz text oboch uvedených ustanovení súčasne. Zákon prísne stanovuje kritériá, za akých podmienok môže prísť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne.

57. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka uplatnenie práva na splatenie celej pohľadávky (tzv. strata výhody splátok) je viazané na splnenie týchto podmienok: a) možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí, b) dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti, c) veriteľ požiada dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Splatnosť celej pohľadávky tak nenastáva priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi, či toto právo uplatní, teda či vyzve dlžníka na zaplatenie celého zvyšku dlhu, prípadne či podá na súde žalobu na plnenie.

58. Účelom právnej úpravy v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zamedziť „zosplatňovaniu“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Spotrebiteľ musí byť nepochybne informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka.

59. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uvádza, že od vydania rozhodnutia odvolacieho súdu došlo k zmene rozhodovacej činnosti a poukazuje na najnovšiu rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/188/2023, sp.zn. 5Cdo/197/2022, sp. zn. 5Cdo/2/2023, sp. zn. 6Cdo/15/2023 ako aj rozhodnutie I.ÚS/528/2024). Zároveň súd poukazuje aj

na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2ObdoZ/2/2023 z 31. októbra 2023 zverejnené v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/025 pod č. 3 v zmysle ktorého „Precedenčná záväznosť rozhodnutia zverejneného v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky má prednosť pred kasačnou záväznosťou skoršieho rozhodnutia dovolacieho súdu podľa § 455 Civilného sporového poriadku. Z vyššie uvedenej najnovšej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že upozornenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na to, aby ho bolo možné považovať za kvalifikované, musí obsahovať označenie konkrétnej splátky, vo vzťahu ku ktorej veriteľ mieni dané právo uplatniť. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a platnosť tohto úkonu. Jedná sa o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi reálne sa "dozvedieť" o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a "spôsobe" ako tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie "iba" výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údajov nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť, resp. zakladá, dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú, pre ktorú plánuje predčasne zosplatniť spotrebiteľský úver. Z toho dôvodu musí dodávateľ jednostranný úkon - výzvu na zaplatenie omeškanej splátky oznámiť spotrebiteľovi určitým spôsobom, aby tento konkrétne mal vedomosť, ku ktorej pohľadávke mieni následne dodávateľ zosplatniť celý úver v prípade, že uvedenú splátku spotrebiteľ v dodatočne stanovenej lehote neuhradí. Vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru musí predchádzať upozornenie pre spotrebiteľa, ktoré je konštruované ako jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi, ktorým sa oznamuje, že na základe ich dohody uplatní svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, pretože dlžník je v omeškaní so zaplatením splátky. Z obsahu tohto úkonu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok - uplatnenia režimu § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a jednak výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Zo znenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva požiadavka konkrétneho upozornenia, určenia omeškanej splátky, ku ktorej sa uplatňované právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka týka, t.j., že dlžník nesplatil niektorú (teda nie niektoré) svoju splátku. Určitosť, čo do identifikácie omeškanej splátky, je podstatná pre vyhodnotenie dodržania lehôt, ako tieto vyplývajú z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka s ohľadom na určenie, kedy sa stáva zročný celý dlh naraz.

60. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024 vyplýva, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.

61. Súd poukazuje zároveň aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.02.2025, zverejnené v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 3/2025 pod č. 34 z ktorého vyplýva právna veta: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Nesprávne uvedenie len priemernej hodnoty RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere (bez ohľadu na povahu odchýlky) a podobne tiež nesprávne uvedenie RPMN v spotrebiteľov prospech samo osebe bezúčnosť úveru ani nemožnosť veriteľa žiadať v súvislosti s jeho poskytnutím poplatky nespôsobuje.“

62. Z uvedeného potom možno vyvodit, že aj z právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne aj ust. § 53

ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko v opačnom prípade nemôže objektívne zakladať vedomosť dlžníka o dôvodnosti zosplatnenia a reálnej možnosti odvrátenia tohto (hroziaceho) následku, ale stáva sa iba formálnym „upozornením“ nenapĺňajúcim účel predmetného ustanovenia. Bez uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ dlh mienil zosplatniť, nie je dostatočne určitým ani právny úkon, ktorým veriteľ realizoval predčasné zosplatnenie úveru. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka.

63. Súd posudzoval platnosť úkonu – vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a uvádza, že je v záujme ochrany žalovanej ako spotrebiteľky skúmať hmotnoprávny základ žalobou uplatneného nároku. Súd prvej inštancie s poukazom na obranu žalovanej, a jej písomné podania, ktoré spochybňovali žalobou uplatnený nárok, ako aj s poukazom na právny názor odvolacieho súdu skúmal platnosť právneho úkonu (zosplatnenie úveru), pričom má zato, že žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie zákonných podmienok

64. Súd po opätovnom preskúmaní platnosti zosplatnenia úveru z listinných dôkazov predložených žalobcom zistil, že nedošlo k platnému zosplatneniu zostatku pohľadávky podľa § 53 ods. 9, v spojení s § 565 OZ. V predmetnom konaní bolo nesporné, že poslednou uhradenou splátkou bola splátka uhradená dňa 14.09.2016. Splátkou s ktorou bol žalovaný v omeškaní viac ako tri mesiace a pre ktorú žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bola splátka splatná ku dňu 16.10.2016. Uvedené vyplýva aj z prvej upomienky zo dňa 02.11.2016 (č. l. 336 spisu), ako aj zo samotného vyjadrenia žalobcu v tomto konaní zo dňa 16.02.2023 (č.l. 269 spisu). Súd konštatuje, že ak sám žalobca uviedol, pre ktorú splátku bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, teda tak ako tomu bolo v danom prípade, keď žalobca vo vyjadrení zo dňa 16.02.2023 výslovne uviedol, že k zosplatneniu došlo pre splátku splatnú dňa 16.10.2016, tak nie je v právomoci súdu si prispôsobovať posudzovanie pre ktorú splátku mohol žalobca úver zosplatniť, tak aby došlo k platnému zosplatneniu úveru v prospech žalobcu. Súd posudzoval či došlo k platnému zosplatneniu predmetného úveru pre splátku označenú samotným žalobcom, a nie pre splátku s ktorou bol prvý krát v omeškaní. Súd sa teda stotožňuje s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí odvolacieho súdu, z ktorého vyplýva, že je na žalobcovi (veriteľovi) či pristúpi k zosplatneniu úveru, a či nie, nakoľko je to jeho právom a nie povinnosťou.

65. Súd tak dospel k záveru, že výzva na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 03.03.2017, ktorou mala byť realizovaná výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, je neplatným právnym úkonom pre jej rozpor s ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti, nakoľko z obsahu tejto výzvy nevyplýva označenie konkrétnej splátky úveru, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, vo vzťahu ku ktorej žalobca mienil uplatniť právo predčasne ukončiť výhodu v podobe splátok úveru (predčasne zosplatniť celý úver) vyplývajúce mu z § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Preto výzvu na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 03.03.2017 nemožno považovať za kvalifikovanú, teda vyvolávajúcu právne účinky predpokladané zák. ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Súd dáva do pozornosti, že tieto údaje absentujú aj v upomienke prvej zo dňa 02.11.2016, ako aj upomienke druhej zo dňa 01.12.2016.

66. Súd poznamenáva, že zosplatnenie celého úveru pre porušenie povinností spotrebiteľa (žalovaného) je jednostranným úkonom veriteľa, pre účinnosť ktorého je potrebné jeho oznámenie (doručenie) dlžníkovi. Dátum vyhlásenia úveru za splatný je jednostranným právnym úkonom veriteľa, ktorý tak môže urobiť vtedy, ak sú splnené zákonom stanovené podmienky. Vo vyhlásení o mimoriadnej splatnosti úveru veriteľ konkretizuje, ktorým dňom považuje úver za zosplatnený a kedy nastávajú následky porušenia povinností zo strany dlžníka. Rovnako ku dňu vyhlásenia splatnosti úveru veriteľ vyčíslil výšku nesplateného úveru. Vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru veriteľ deklaruje, že boli splnené zákonné podmienky na zosplatnenie úveru, čím sa celý dlh stal ku dňu uvedenému v tomto oznámení splatným.

67. Z písomnej výzvy k splateniu celého úveru zo dňa 06.04.2017 vyplýva, že týmto úkonom žalobca oznámil žalovanému, že v dôsledku jeho omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich z úveru ho vyzýva k splateniu celého úveru čerpaného na základe tejto zmluvy, dlžnej čiastky vo výške 21.382,82 eur, obratom, najneskôr do 15 dní od spísania výzvy na platobné údaje uvedené vo výzve. Podľa názoru súdu, aj z právneho úkonu veriteľa realizovaného podľa § 565 Občianskeho zákonníka, by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (špecifikácia splátky úveru, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, vo vzťahu ku ktorej žalobca mienil uplatniť právo predčasne ukončiť výhodu v podobe splátok úveru),

nakoľko v opačnom prípade nemôže objektívne zakladať vedomosť dlžníka o dôvodnosti zosplatnenia a reálnej možnosti odvrátenia tohto (hroziaceho) následku, ale stáva sa iba formálnym "upozornením" nenapĺňajúcim účel predmetného ustanovenia. Súd tak konštatuje, že aj výzva k splateniu celého úveru zo dňa 06.04.2017 je neplatným právnym úkonom pre jej rozpor s ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti, nakoľko neobsahuje (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore) žalovaný v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, preto ju nemožno považovať za kvalifikovanú, teda vyvolávajúcu právne účinky predpokladané zák. ust. § 565 Občianskeho zákonníka.

68. Na základe vyššie uvedených skutočností tak súd dospel k záveru, že žalobca nepostupoval pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, dôsledkom čoho súd posúdil právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru realizovaného žalobcom výzvou k splateniu celého úveru zo dňa 06.04.2017 ako neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre jeho rozpor so zákonom. Uvedené znamená, že žalovaný bol povinný splácať splátky úveru i potom, ako žalobca neplatne zosplatnil celý úver, nakoľko neplatné zosplatnenie nemalo žiadny vplyv na povinnosť žalovaného pokračovať v splácaní úveru v dohodnutých splátkach.

69. K argumentácii žalobcu uvedenej v reakcii na výzvu súdu v zmysle § 138 CSP súd uvádza, že žalobca svoj nárok skutkovo vymedzil od tvrdenia o splatnosti úveru v celosti a s tým súvisiaceho nároku na úhradu úrokov a úrokov z omeškania zo zosplatneného úveru, teda ako plnenie z predčasne zosplatneného úveru vrátane príslušenstva zosplatneného úveru. V danom prípade zo samotných listín predložených do konania žalobcom vyplýva, že neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatnenie úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. že zo strany žalobcu nedošlo k zosplatneniu úveru zákonným spôsobom pre jeho neurčitosť tohto právneho úkonu (37 OZ) z dôvodu chýbajúcej identifikácie nezaplatennej splátky, pre ktorú sa žalobca rozhodol zosplatniť predmetný úver zmluvne dojednaným spôsobom. Súd poukazuje na ustanovenie § 216 CSP, v zmysle ktorého je súd viazaný žalobným návrhom. Súd nemôže prekročiť a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, resp. nesmie ísť nad rámec petitu. Uvedená zásada je označovaná ako tzv. zásada „ne ultra petitum“. Viazanosť súdu žalobným návrhom (§ 216 CSP), t. j. nemožnosť súdu prekročiť a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, resp. nesmie ísť nad rámec petitu sa vzťahuje k žalobnému návrhu (petitu) a nie k spôsobu vykonávania dokazovania, resp. k otázke, aké dôkazy je súd v konaní oprávnený vykonať alebo nevykonať. Súd nepopiera povinnosť žalovaného platiť istinu, avšak má zato, že zákonný postup veriteľa pri vymáhaní musí byť v súlade so zákonom.

70. Nakoľko žalobca v spore nepreukázal svoje skutkové tvrdenia o platnom zosplatnení úveru, súd nemohol žalobcovi v konaní priznať ani príslušenstvo uplatneného nároku v podobe úroku a úrokov z omeškania z neplatne zosplatneného úveru, keďže by došlo k porušeniu spomínanej zásady „ne ultra petitum“. Súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu a musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu. Z uvedených dôvodov súd žalobu výrokom I. tohto rozsudku zamietol. Súd nad rámec poznamenáva, že zmena prípadných skutkových tvrdení zo strany žalobcu, ktorá zmena ani nenastala, by predstavovala zmenu žaloby, ktorá je v spotrebiteľských sporoch neprípustná, ak je žalovaným spotrebiteľ (§ 294 CSP). Súd má zato, že zamietnutie žaloby v danom prípade nevyvoláva prekážku rozhodnutej veci nakoľko pretože ak k zosplatneniu úveru nedošlo na základe platného právneho úkonu pričom k zosplatneniu už medzičasom došlo uplynutím času dojednaného v zmysle zmluvy tak ide o vymáhanie nároku na základe iných skutkových tvrdení.

71. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12. 02. 2024, podľa ktorého nemožno priznať veriteľovi právo na zaplatenie splátok úveru splatných ku dňu rozhodnutia súdu, ak si v žalobe veriteľ uplatňoval zaplatenie celého predčasne zosplatneného úveru a súd dospel k záveru, že predčasné zosplatnenie úveru je neplatné. Najvyšší súd SR uzavrel, že síce by šlo o plnenie z rovnakej zmluvy, ale súd by neprípustne priznal plnenie z iného skutkového stavu, než aký bol vymedzený v žalobe. V žalobe pritom žalobca jednoznačne tvrdil, že došlo k zosplatneniu poskytnutého úveru k 31.03.2017 (a aj odôvodňoval, akým postupom sa tak stalo), ktoré súd posúdil nakoniec ako neplatné a žalobca žiadal priznať práve a len takto zosplatnený úver. Najvyšší súd SR pre takéto prípady uzavrel, že ak by súd priznal za takéhoto stavu nárok na zaplatenie jednotlivých splatných splátok, porušil by tým zásadu „ne ultra petitum“, a teda prekročil by rámec vymedzeného petitu, čo je neprípustné. Predmetné rozhodnutie prešlo aj kontrolou ústavnosti, keď Ústavný súd

SR v rozhodnutí zo dňa 2. októbra 2024, sp.zn. I. ÚS 528/2024 ústavnú sťažnosť proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/85/2021 z 12. februára 2024 odmietol, pričom v odôvodnení odmietajúceho rozhodnutia tiež uviedol, že „...Všeobecný súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/15/2010 z 27. júla 2011, obdobne I. ÚS 122/2012)..... Rovnako nedôvodný je aj odkaz sťažovateľky na skutočnosť, že zo samotných skutkových zistení vyplynulo, že pohľadávka z úverovej zmluvy nie je splnená, keďže z dispozičného princípu, ktorý ovláda civilné sporové konanie, vyplýva, že žalobca v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej a právnej stránke a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný. Z uvedeného dôvodu má teda pre posúdenie dodržania zásady viazanosti súdu petitom rozhodujúci význam skutkový základ tak, ako ho vymedzil žalobca v žalobe, pričom tento je nosným pre skutkové zistenia, z ktorých súd následne pri právnom posúdení vychádza.“

72. Súd v súlade s uvedenou judikatúrou najvyššieho súdu poukazuje na tú skutočnosť, že podanie adresované súdu musí byť formulované jasne, zrozumiteľne a určito, a najmä žaloba, ktorou sa žalobca domáha vydania konkrétneho rozhodnutia musí v zmysle § 132 CSP obsahovať úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh, pretože iba formálne a obsahovo spôsobilá žaloba je predpokladom vecného prejednania veci. Súd v civilnom sporovom konaní nie je povinný a ani nemôže nahrádzať úkony sporových strán, ktoré zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (§ 150 CSP; s výnimkou a v zákonom rozsahu v prípade spotrebiteľských sporov pri ochrane slabšej strany). Ak žalobca v spore tvrdil, že došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, bol povinný toto svoje tvrdenie preukázať. Podľa súdnej judikatúry dôsledkom nesplnenia povinnosti tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť) je vynesenie nepriaznivého rozsudku pre stranu, ktorá ich nesplnila, tak ako tomu bolo aj v predmetnom prípade.

73. Súd nad rámec, za účelom potvrdenia vecnej správnosti rozhodnutia k procesu zosplatnenia uvádza, že v danej veci k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo pre splátku splatnú 16.10.2016 a preto sa súd v konaní zaoberal tým, či bol dodržaný zákonný postup. Žalobkyňa zaslala žalovanej 3 výzvy. Až v druhej výzve ju upozornila na možnosť zosplatnenia úveru. K zosplatneniu úveru však pristúpila až po doručení tretej výzvy (č.l. 14). Z písomnej výzvy na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 03.03.2017 vyplýva, že týmto úkonom žalobca žalovanému oznámil, že dlžníci boli vyzvaní na úhradu dlhu po lehote splatnosti vo výške 897,39 eura najneskôr do 31.03.2017 a súčasne upozornil žalovaného, že ak dlžnú sumu žalovaný nezaplatí ani do 15 dní od doručenia tejto výzvy, bude žalobca požadovať okamžité jednorazové vrátenie celého úveru, vrátane úrokov, nákladov a sankcií. Následne veriteľ úver zosplatnil k 31.03.2017, o čom boli dlžníci informovaní listom zo dňa 06.04.2017 (č.l. 15). Pokiaľ teda žalovaná bola v omeškaní s úhradou splátky splatnej dňa 16.10.2016, 3 mesiace omeškania od splatnosti tejto splátky uplynuli ku dňu 16.01.2017, t.j. od 17.01.2017 veriteľ mohol uplatniť právo na predčasné zosplatnenie úveru najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky t.j. ku dňu 16.02.2017. Žalobca v konaní predložil iba vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru zo dňa 06.04.2017, a to ku dňu 31.03.2017, teda po 16.02.2017 ako najneskoršom termíne pre využitie práva na predčasné zosplatnenie úveru.

74. Súd dospel k záveru, že v prípade aj keby výzva podľa § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ obsahovala identifikáciu konkrétnej splátky pre ktorú došlo k zosplatneniu celého úveru predčasne, tak z predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že žalobca síce vyzval žalovanú na úhradu omeškanej dlžnej splátky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka výzvou zo dňa 03.03.2017 (doručenou žalovanej dňa 07.03.2017) pričom k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu došlo ku dňu 31.03.2017 pre omeškanie splátky splatnej dňa 16.10.2016, s ktorou bola síce žalovaná v omeškaní 3 mesiace, avšak toto svoje právo žalobca nevyužil do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Najbližšie nasledujúca splátka bola splatná dňa 16.02.2017, pričom pri rešpektovaní § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tak žalobca v súvislosti s omeškaním splátky splatnej dňa 16.10.2016 (ktorú sám žalobca označil za splátku pre ktorú došlo k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru), mohol toto svoje právo uplatniť najskôr dňa 17.01.2017 a najneskôr dňa 16.02.2017 (najbližšia ďalšia splátka s prihliadnutím na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bola splatná 16.02.2017). To znamená, že ak veriteľ uplatnil právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej 16.10.2016 potom v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ musel s predčasným vyhlásením úveru čakať 3 mesiace (november, december, január). Právo predčasne zosplatniť úver však mohol veriteľ len do najbližšie splatnej splátky dňa 16.02.2017 (§ 565 OZ). Ak v

danom prípade právny predchodca žalobcu uplatnil toto právo (§ 565 OZ) až dňa 31.03.2017, ako to vyplýva z dôkazu o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, potom veriteľ (právny predchodca žalobcu) nepostupoval v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka. Uvedený postup právneho predchodcu žalobcu nebol v súlade so zákonom, pretože veriteľ bol časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie úveru najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky od splatnosti, ktorej uplynuli 3 mesiace za predpokladu, že omeškanie s touto splátkou trvá. Teda súd má zato, že ak by aj v danom prípade výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako aj výzva zo dňa 06.07.2017 podľa § 565 Občianskeho zákonníka ktorou došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti boli platnými právnymi úkonmi tak, predčasné zosplatenie úveru by v danom prípade bolo potrebné posúdiť ako neplatné pre rozpor so zákonom, konkrétne s § 565 Občianskeho zákonníka, a to pre nedodržanie zákonného postupu v procese riadneho zosplatenia.

75. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

76. Civilné sporové konanie je ovládané prejednávajúcou zásadou, z ktorej vyplýva zodpovednosť strán sporu za zistenie skutkového stavu, pričom povinnosťou žalobcu v žalobe je opísanie všetkých rozhodujúcich skutočností, o ktoré opiera svoj nárok. V návrhovom konaní je povinnosťou a zodpovednosťou žalobcu tvrdiť všetky také skutočnosti, ktoré by jeho nárok odôvodňovali (bremeno tvrdenia), súd nie je povinný a ani oprávnený vyhľadávať za žalobcu rozhodujúce skutočnosti, ktoré by jeho nárok odôvodňovali, tieto len posudzuje (vychádza z tvrdeného a zisteného skutkového stavu), a preto v prípade, že z tvrdených skutočností právo nevyplýva, nemožno mu priznať súdnu ochranu, a nárok žalobcu z takejto žaloby musí byť zamietnutý.

77. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

78. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

79. Podľa § 262 ods.1, 2 CSP, O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

80. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

81. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 3 CSP, vzhľadom na to, že žalovaná bola v spore úspešná v celom rozsahu, a preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

82. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

7Csp/127/2018

A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.XX

7Csp/127/2018-493

IČS: XXXXXXXXXXX

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia v 2-och písomných vyhotoveniach prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Nitre.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie

dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

V Leviciach, dňa 24. septembra 2025

Mgr. Alexandra Lisyová
s u d k y ň a

Za správnosť vyhotovenia:
Patricia Marková